

نیمه شعبان، عید بزرگ میلاد منجی جهان بشریت، حضرت ولی عصر
ارواحنا فداه، بر پیروان حضرتش مبارک باد

حکومت قائم آل محمد «عج»

چه کسانی در روز موعود، شادند و خرم و چه کسانی غمگین اند و نالان؟

یکی از مهمترین مسائلی که باید شیعیان آن را مدنظر قرار داده و همواره در انتظارش باشند، فرج آل محمد و ظهور حضرت ولی عصر ارواحنا فداه است که درباره انتظار فرج، روایات گوناگونی از تمام معصومین علیهم السلام ذکر شده و آن را برترین و والاترین اعمال شیعیان در دوران غیبت کبری دانسته اند، و در این زمینه هیچ بحثی نیست، ولی بحث در این مطلب است که وقتی امام زمان سلام الله علیه ظهور کرد چگونه حکومت می کند و آیا همین مردمی که سالهای دراز انتظار قدم مبارکش را داشتند، تحمل حکومت عدلش را دارند یا خیر؟

بی گمان شیعیان و پیروان واقعی آن حضرت و آنان که برنامه های چندساله حکومت عدل امیرالمؤمنین علیه السلام را در تاریخ خوانده اند، مقداری آشنائی با روش برخورد و برنامه های حکومتی آن حضرت خواهند داشت و خود را برای آن روز موعود که قطعاً شیرین ترین و جذاب ترین روزهای تاریخ خواهد بود، آماده و مهیا می کنند؛ ولی آیا آن مرفهین بی درد و پیا متحجرین کژاندیش نیز که خود را شیعه و پیرو آن حضرت می دانند، تحمل آن حکومت عادلانه را خواهند داشت یا نه؟ و آیا دیگر ملت ها که پس از دیدن آن همه رنج و محنت و تحمل سالها ظلم و ستم پیدادگران، به انتظار منجی جهان بشریت روزشمار می کنند، آیا آنها نیز می توانند این حکومت را پذیرا باشند

یا خیر؟

در یکی از روایتهائی که از امام باقر علیه السلام نقل شده و امام صادق علیه السلام نیز به همین لفظ، حدیثی دارند، چنین آمده است. «لو علم الناس ما یصنع المهدي اذا خرج، لأحب أكثرهم أن لا یراه منّا یقتل من الناس! أما إنه لیبدأ بقریش، فلا یأخذ منها الا السیف، ولا یعطها الا السیف، حتی یقول کثیر من الناس: ما هذا من آل محمد، لوکان من آل محمد لرحم!!».

مطلب اینست که اگر مردم می دانستند که حضرت مهدی، هنگام ظهور، چه می کند، به تحقیق بسیاری از آنان دوست داشتند که او را هرگز ندیدند زیرا بسیاری از مردم را به قتل می رساند. و همانا او قریش شروع می کند و جز سلاح از آنها نمی گیرد و جز با سلاح، با آنان روبرو نمی شود تا اینکه بسیاری از مردم بگویند: این شخص از آل محمد نیست؛ اگر او از آل محمد بود، قطعاً رحم می کرد!!

این قریش و تبار قریش اند که در طول سالیان دراز، آن قدر به اقتضای محمّد «ص» ظلم روا داشته اند و آنقدر مؤمنین و پیروان علی، در ایام حج و غیر آن، توسط این گروه که عداوت و دشمنیشان با پیامبر و فرزندانش، واضح و آشکار بوده، با سلاحهای گرم و سرد مورد ضرب و جرح و قتل قرار گرفته اند که جز آن منتقم حقیقی، کسی نمی تواند «ثار» ایشان را از آنان بگیرد و انتقام آن جنایتها و خیانتهای طول تاریخ را از عاملان پلید ظلم و جنایت، جز او کسی را توانای گرفتن نیست. پس مستضعفین و ستمدیدگان، منتظر فرج آل محمد هستند و برای

گرفتن انتقام صدها زائر خانه خدا که توسط سقیانیان زمان کشته شدند و سربریده شدند توسط امام و ولّایشان، آماده شده و لحظه شماری می کنند.

در تفسیر آیه «فمهّل الکافرین أهلهم رویداً» از امام پنجم علیه السلام نقل شده است که فرمود: خداوند می فرماید: ای محمّد، این کافرین را مهلت ده تا روزی که حضرت قائم مبعوث گردد و از سنگران و طاغوت های قریش و بنی امیه و سایر مردم انتقام بگیرد. «أمهّل الکافرین یا محمّد رویداً، لو بُعثت القائم فینتقم من الجبارین والطواغیت من قریش وبنی امیه و سایر الناس»^۱.

پس جا دارد که ما شیعیان آن حضرت، هر ساعت بلکه و هر ثانیه منتظر قدم مبارکش باشیم تا اینکه انتقام از سفاکان و جنایتکارانی که -لا اقل- در همین چندسال پس از پیروزی، آن همه ظلم و ستم و جنگ بر ما روا داشتند و آن همه جوانان عزیز این آب و خاک را به شهادت رساندند و آن همه گلزارها را در سراسر کشور اسلامیمان آباد کردند و آن همه خانه های یتیمان و بیچارگان را ویران ساختند و آن همه خون به دل امام بزرگوارمان کردند را بستاند و شرّ اشرار را به خودشان برگرداند و دست ظالمان و جاثران را از سر اتمت بزرگ اسلامی در ایران و سایر کشورها قطع کند و ریشه ظلم و جور را برکنند و شجره حییثه دشمنان آل محمّد را بسوزاند.

ما که هر لحظه شاهد آن همه جنایت و ظلم بر شیعیان و مستضعفان در سراسر جهان هستیم و اخبار منتشر شده و منتشر شده گواه بر آن است، چطور می توانیم شاهد ترخم بر آن ستم پیشگان و جنایتکاران باشیم؟ آری! چه پرتوقع اند آنها که با میکیدن خون مظلومان، باز هم توقع ترخم دارند؟!^۲

ای کاش هر چه زودتر ولی الله اعظم ارواحنا له الفداء ظهور کنند و با ظهور پربرکتش، دعوت مضطربین اجابت و سوء و بلا از آنان کشف و مرتفع گردد «أقن بجیب المضطر اذا دعا و یکشف سوء»^۳.

به هر حال آن روز موعود - که هر چه زودتر برسد ان شاء الله - روزی سنگین و شدید است بر دشمنان دین و دشمنان اهل بیت ولی روزی مبارک و خجسته خواهد بود، بر تمام مؤمنین و مسلمانان واقعی و بر تمام جنیندگان و زنده گان. امام کاظم علیه السلام می فرماید:

«یفرح به اهل السماء و اهل الأرض، و الطیر فی الهواء، و الحیثان فی البحر». تمام اهل آسمانها و اهل زمین و پرندگان هوا و ماهیان دریا به ظهورش خرسند و خوشحال می شوند.

ولی در همان روز که مؤمنین و تمام تسبیح کنندگان الهی خوشحال اند، کافران و بداندیشان و ظالمان، ناراحت و نگران اند.

امام صادق علیه السلام می فرماید:

«یفرح بخروجه المؤمنون و اهل السماوات و لایسفی کافر و لا مشرک إلا کره خروجه». تمام مؤمنین و اهل آسمانها از قدم مبارکش خوشحال می شوند ولی هیچ کافر و مشرکی نمی ماند جز اینکه ناراحت و غمگین می گردد.

برخورد با مرتدین و کفار

هنگامی که حضرت قائم در میان مرتدین و کفار از شرق زمین و غرب آن خروج می کند، اسلام را بر آنان عرضه می دارد، پس هر که به دلخواه خود، اسلام را پذیرفت، او را امر به نماز و زکات و آنچه بر هر مسلمان واجب است، می نماید و اگر اسلام را نپذیرفت، بی درنگ گردنش را می زند تا اینکه در روی زمین، در مشرق و مغرب آن، هیچ کس نباشد جز موحدین و خداپرستان.

«... اذا خرج فی اهل الردة و الکفار فی شرق الأرض و غربها، فعرض علیهم الإسلام، فمن اسلم طوعاً امره بالصلاة و الزکاة و ما یؤمر به المسلم و یحیی الله علیه، من لم یسلم ضرب عنقه حتی لایقی فی المشارق و المغرب أحد إلا و عهد الله»^۴.

اینجا است که آیه مبارکه «وله اسلم من فی السماوات و الأرض طوعاً و کرهاً» تحقق می یابد و تمام مردم روی زمین، خواه ناخواه، مسلمان می شوند و اینجا است که زمین از کفار و جاحدان و ظالمان پاک و تطهیر می گردد و اینجا است که آیه «والله متّم نوره» عملاً تفسیر می شود و اینجا است که آیه «وقاتلوهم حتی لا یكون فتنه و یكون الذین کفّوا لله» از حالت شعار و امید به واقعیت و حقیقت می پیوندد و جز خداپرست و خداخواه روی زمین نمی ماند و مستضعفین بحق وارث زمین می گردند «ویرید ان نن علی الذین استضعفوا فی الأرض و نجعلهم ائمة و نجعلهم الراشدين».

چه ایمانی سودمند و چه ایمانی بی ارزش است؟

به هر حال آن روز پیروزی بزرگ و روز رهایی که مستضعفین عالم منتظرش هستند و شیعیان برای رسیدنش لحظه شماری می کنند و به نص قرآن کریم بر کافران و منافقان، دشوار و نگران کننده خواهد بود. خداوند در سوره سجده، آیه ۲۸ می فرماید:

«و یقولون متی هذا الفتح ان کنتم صادقین. قل یوم الفتح لا ینفع الذین کفروا ایمانهم و لا هم ینظرون، فأعرض عنهم و انتظر انهم منتظرون». کافران می گویند، اگر راست می گویند، این روز پیروزی چه وقت خواهد بود؟ بگو - ای پیامبر - که روز پیروزی، ایمان آنان که کافر بودند، هیچ

ارزش ندارد و به آنها لطف و مرحمتی نخواهد شد، توهم ای پیامبر از آنها روی گردان و منتظر فتح باش همچنانکه آنان منتظر شکست تو می باشند.

ما از پیش خود، این آیه را به روز پیروزی بزرگ و روز رهائی مستضعفین تفسیر نمی کنیم بلکه مطلب را به امام معصوم واگذار می نمائیم که او تفسیر بکند زیرا قرآن را او می داند و او عالم به محکمت و منتهایات قرآن است. امام صادق علیه السلام در تفسیر این آیه شریفه می فرماید:

«يوم الفتح، يوم تفتح الدنيا على القائم (عليه السلام) ولا ينفع احدًا تقرب بالإيمان لم يكن قبل ذلك مؤمناً بإمامته، ومنتظراً لخروجه، فذاك الذي ينفعه إيمانه ويعظم الله عز وجل عنده قدره وشأنه، وهو أجر الموالين لأهل البيت عليهم السلام.»^۶

روز فتح، همان روزی است که دنیا به دست قائم آل محمد، گشوده می شود و آن روز، ایمان آن کسی که قبلاً به امامت آن امام، ایمان نداشته و منتظرش نبوده، ارزش و سودی ندارد، ولی او که ایمانش ارزش دارد و خداوند قدر و منزلتش را بالا می برد او پیرو اهل بیت علیهم السلام است که ایمانش، سودمند و پاداش آور خواهد بود.

آری! آنکسانی که منتظر آن روز هستند که در سپاه امام زمان علیه السلام، با دشمنان خدا بجنگند، اگر در آزمایشهای میکروبی که در دوران پرتلاطم غیبت کبری، پیش آمده و می آید مهر سکوت را بر لب و قفل سکون را بر دست نزنده بودند و نمی زدند، و در این حکومت پشت پرده آنحضرت، او را واقعاً شاهد و ناظر می دیدند و با دشمنان او و دشمنان خدایش می جنگیدند، در آن روز نیز می توانند در لشکر آن حضرت با دشمنانش بجنگند، ولی افسوس که بسیاری از این منتظران دروغین که انتظار، تنها لقلقه لسانشان است و حس آسایش و آرامش، در آنها بقدری فراوان است که حاضر نیستند، این تن عاریه ای را به زحمت و رنج بیاندازند و دل خوش دارند که در دعای عهد از خدا خواسته اند، آنها را برای روز موعود نگه دارد یا زنده کند و شمشیر بدستشان دهد تا در رکاب امام بجنگند، اینان بی جهت خود را فریب می دهند؛ اگر راست می گفتند و راست می گویند، امروز که حضرت حجت سلام الله علیه، در پشت پرده غیبت، نگران اوضاع شیعیان و مستضعفان است و از آنان می خواهد که به یاریشان بشتابند، چرا شمشیر امام زمان را به زمین میزنند و چرا به او پشت می کنند؟!^۷

جای بسی تأسف است که این داعیه های دروغین، با این عوام فریبها، بسیاری از ساده لوحان و خوش باوران را به همین سکون و جمود واداشته اند، و این باور غلط را به آنها تزریق کرده اند که: ما چاره ای جز انتظار آن حضرت نداریم و نباید دست به سیاه و سفید بزنیم، بلکه برای تسریع ظهور! باید در بیشتر شدن تباهی و فساد جامعه، تلاش کنیم!!! و خود آب پیار معرکه گردیم تا شاید او بیاید!! آیا این نابخردان فکر می کنند که تمام احکام الهی نازل شده است برای اینکه در کتاب و قرآن نوشته و خوانده شود و هیچ به آن عمل نکنند، مگر روزی که حضرت بیاید؟! راستی ایمان اینها که در آینده می خواهد پیدا شود! برای آن روز فایده ای دارد؟! آیا اینها با این طرز تفکر صد درصد غلط، همان موالیان و پیروان اهل بیت هستند؟ یا اصلاً می توانند به این نام، خود را مزین کنند؟

آنکس موالی اهل بیت و منتظر حقیقی قرج است که در عصر غیبت، همانند عصر ظهور، به اسلام و دین و آئین و مسلمانان خدمت کند و در راه پیش برد اهداف و آرمانهای مقدس ولی عصر سلام الله علیه، همواره تلاش و فعالیت کند و راه را برای رسیدن آن حضرت هموار سازد و آنقدر آمادگی در خود ایجاد نماید که بی درنگ، حضرت حجت عجل الله فرجه، او را در سپاه خود، جای دهد و برای فتح بزرگ، سهیم و شریک شود.

عالمان مفسد و برخوردار با حضرت

ما بر این باوریم که بسیاری از این جاهلان و متحجران، حتی در آن روز موعود که حکومت حضرتش منعقد می شود، و فاسدان و مفسدان، با سلاح الهی نابود می گردند، یا آن حضرت، نه از روی میل و رغبت، که از روی ترس و وحشت، بیعت می کنند و اگر قدرت در دستش نبود، هیچ بعید نبود که در امامتش تشکیک کرده و حتی فتوا به قتلش دهند!

در حدیثی بسیار جالب از امام صادق علیه السلام چنین روایت شده که فرمود:

«إن قائمنا إذا قام، استقبل من جهة الناس أشد مما استقبله رسول الله صلى الله عليه وآله وسلم من الجاهلية. فقبل له: كيف ذلك؟ فقال: إن رسول الله أتى الناس وهم يعبدون الحجارة والصخور والعبدان والخشب المنحوتة وإن قائمنا إذا قام أتى الناس وكلهم يتأولون عليه كتاب الله، ويتحج عليه به ويقائله عليه! أما والله ليدخلن عليهم عدله جوف بيوتهم كما يدخل الخمر والقر.»^۸

قائم ما روزی که قیام کند، برخورد مردم جاهل و نادان، از او بدتر و شدیدتر از برخورد جاهلان دوره جاهلیت از رسول خدا صلی الله علیه وآله وسلم خواهد بود.

از حضرت پرسیدند: چطور؟

فرمود: وقتی پیامبر مبعوث شد، در حالی مردم را دعوت به اسلام کرد که سنگ و کلوخ و چوبهای ساخته شده را می پرستیدند ولی وقتی قائم ما قیام کند، در حالی بسوی مردم آید که با کتاب خدا و تأویلهای غلط، با او برخورد کنند و به او احتجاج نمایند و با قرآن به جنگ او برآیند! اما به خدا قسم، آنچنان عدالت آن حضرت در خانه هایشان نفوذ کند همانگونه که گرما و سرما نفوذ می کند. (و خلاصه کسی را توانائی فرار از حیطة حکومت حضرتش نباشد).

آری! به تحقیق مکتب مقدس اسلام آقدری که از علمای فاسد و تأویلگران مفسد، ضربه خورده است، از هیچکس، در طول تاریخ، نخورده است و خطری که اینان دارند، هیچ قدرت مادی و تسلیحاتی ندارد و همین معنای حدیث رسول اکرم صلی الله علیه وآله است که می فرماید: «إذا فسد العالم فسد العالم».

در روایت دیگری که همین مطلب را می رساند، امام صادق علیه السلام به خطر همین علمای تأویلگر اشاره فرموده، و توضیح می دهند که: دشمنان واقعی او همین علمای دروغین و مجتهدینی هستند که می بینند، حضرت به خلاف آنچه امامان و فقهایشان، فتوا می دهند، حکم می کند؛ سپس حضرت می فرمایند:

«ولولا أن السيف بيده لأتت الفقهاء بقتله! ولكن الله بظهره بالسيف والكرم فيطعمونه، ويخافون فيقبلون حكمه من غير إيمان، بل بضمرون خلافة»^۱ - و اگر شمشیر در دستش نبود، بی گمان این فقها فتوا به قتلش می دادند ولی خداوند او را با سلاح و بخشندگی، ظاهر می کند، پس ناچار از او اطاعت می کنند و از ترسش، حکمش را بی آنکه ایمان داشته باشند، بلکه، خلاف آن را بخواهند، می پذیرند.

به هر حال ما را با چنین تأویلگران و عالمان بی عمل و فقیهان دروغین کاری نیست، و بی گمان آروز موعود که فرا رسد، ایمان زائیده ترس و وحشت آنها هیچ اثر و فایده ای ندارد و همان گونه که امام صادق علیه السلام فرمودند، ایمان افرادی مؤثر و با ارزش است، که قبل از ظهور حضرتش، به او ایمان آورده و در لسان و عمل مشتظر قدوم مبارکش هستند، و ما امیدواریم که خداوند ما را جزء آن مؤمنان واقعی قرار دهد و ما را توفیق یاری آنحضرت در دوران غیبت و ظهور بخشد و آن روز که ندای «أتی أمر الله» در جهان بلند شود، و جبرئیل امین در کنار خانه خدا دست بیعت به او بدهد و فرشتگان و خواص و یاران ویژه اش و نقبای حضرتش با او بیعت کنند، ما نیز در صف

بیعت کنندگان باشیم و در آن روز خجسته و مبارک، دیدگان ما به سیمای تابناک و نورانیش، منور گردد و ما هم شامل آیه مبارکه باشیم که می فرماید: «ويومئذ يفرح المؤمنون بنصر الله ينصرون بشاء وهو العزيز الرحيم»^۲ - و آن روز بیاری خدا مؤمنان شاد و خرم می شوند و همانا خداوند هر که را بخواهد یاری می کند و او قدرتمند و مهربان است.

ای حریمت کعبه توحید را رکن یمان
ای خداوند حرم، ای محرم اسرار غیب
آسانت مستجار است و درت دار الامان
خانه های قدس حق را پای پیلان محو کرد
تا به کی باشد حرم در دست این نامحرمان
خاندان نجد را ایزد کند بی خانمان
خسروا صبر و تحمل بیه کردن تا به کی
تیشه بی اندیشه زن بر ریشه این ظالمان

ای ولی مؤمنان و ای روح قرآن؛ ای حافظ شرع مبین اسلام و ای حجت والای حق در جهان؛ ای کوکب درزی و ای مصباح مشکات نور الهی؛ ای فریادرس مظلومان و مستضعفان و ای اجانبست گننده دعوت مضطران و بیچارگان، بپاخیز! شمشیر جدت رسول خدا را برگیر، عقامه و قبایش را در بر کن و این همه سفیانیان و دجالان را زیر پا بگذار و آنان را خوار و منکوب ساز؛ بیا که بنی امیه هنوز هم بر منبر پیامبر صلی الله علیه وآله علی را لعن و نفرین می کنند؛ بیا که منفورترین دشمنانیت در کشورهای اسلامی با اسم اسلام و قرآن، یارانت را فوج فوج قتل عام می نمایند و بیا که دجالان و منافقان نیز، در این درگیریها بیاری دشمنانیت شتافته اند و این یاران باوفایت، در غربت و وطنهایشان، فقط یک نام را بر زبان جاری می کنند و فقط یک اسم مقدس را روز و شب می خوانند: «یا مهدی ادرکی».

- ۱- بحار الأنوار، ج ۵۱ - ص ۳۵۴.
- ۲- الزلم الناصب، ص ۲۴۳.
- ۳- سورة نمل - آیه ۶۲.
- ۴- منتخب الأثر - ص ۲۳۹.
- ۵- بحار الأنوار، ج ۵۲ - ص ۲۳۸.
- ۶- منتخب الأثر - ص ۲۷۰.
- ۷- امام خمینی (قدس سره) در این زمینه می فرماید:
«یک دسته ای می گفتند که خوب! باید عالم پر مصیبت بشود تا حضرت بیاید. ما باید نهی از منکر نکنیم، امر به معروف هم نکنیم تا مردم هر کاری می خواهند بکنند، گناه ها زیاد بشود که فرج نزدیک بشود. یک دسته ای از این بالا تر بودند و می گفتند باید دامن زد به گناه ها، دعوت کرد مردم را به گناه تا دنیا پر از جور و ظلم بشود و حضرت سلام الله علیه تشریف بیاورند، این هم یک دسته ای بودند که البته در بین این دسته منحرف هایی هم بودند، اشخاص ساده لوح هم بودند، منحرف هایی هم بودند که برای مقاصدی به این دامن می زدند».
- ۸- الغیبة (نعمانی) ص ۱۵۹، بحار، ج ۵۲ - ص ۳۶۱.
- ۹- ینابیع المودة، ج ۳ - ص ۲۷ و ص ۲۶.
- ۱۰- سوره روم آیه ۴ و ۵.